Nr. 97 Săptămâna 26 decembrie 2004 – 1 ianuarie 2005

Credinţa şi fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Duminica după Naşterea Domnului şi ziua a doua de Crăciun

La mulţi ani 2005 !

Evanghelia duminicii
Fuga în Egipt - (Matei II, 13-23)

13. După plecarea magilor, iată îngerul Domnului se arătă în vis lui Iosif, zicând: Scoală-te, ia Pruncul şi pe mama Lui şi fugiţi în Egipt şi stai acolo până ce-ţi voi spune, fiindcă Irod are să caute Pruncul ca să-L ucidă.
14. Şi sculându-se, a luat, noaptea, Pruncul şi pe mama Lui şi a plecat în Egipt.
15. Şi au stat acolo până la moartea lui Irod, ca să se împlinească cuvântul spus de Domnul, prin proorocul: «Din Egipt am chemat pe Fiul Meu».
16. Iar când Irod a văzut că a fost amăgit de magi, s-a mâniat foarte şi, trimiţând a ucis pe toţi pruncii care erau în Betleem şi în toate hotarele lui, de doi ani şi mai jos, după timpul pe care îl aflase de la magi.
17. Atunci s-a împlinit ceea ce se spusese prin Ieremia proorocul:
18. «Glas în Rama s-a auzit, plângere şi tânguire multă; Rahela îşi plânge copiii şi nu voieşte să fie mângâiată pentru că nu sunt»,
19. După moartea lui Irod, iată că îngerul Domnului s-a arătat în vis lui Iosif în Egipt,
20. Şi i-a zis: Scoală-te, ia Pruncul şi pe mama Lui şi mergi în pământul lui Israel, căci au murit cei ce căutau să ia sufletul Pruncului.
21. Iosif, sculându-se, a luat Pruncul şi pe mama Lui şi a venit în pământul lui Israel.
22. Şi auzind că domneşte Arhelau în Iudeea, în locul lui Irod, tatăl său, s-a temut să meargă acolo şi, luând poruncă, în vis, s-a dus în părţile Galileii.
23. Şi venind a locuit în oraşul numit Nazaret, ca să se împlinească ceea ce s-a spus prin prooroci, că Nazarinean Se va chema.

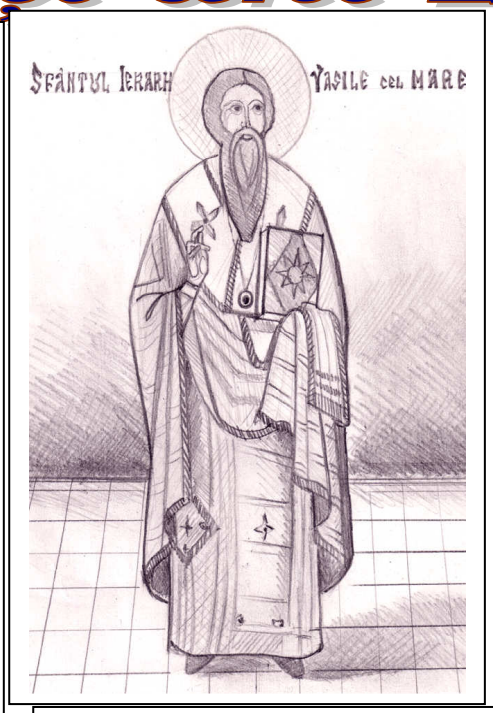

Sfântul Vasile cel Mare
(grafică realizată de Bogdan Zahariuc)

În această săptămână, sâmbătă 1 ianuarie, păşim pragul unui an nou. Cu acest prilej, adresăm tuturor enoriaşilor parohiei noastre sincere urări de sănătate, pace şi cele mai frumoase împliniri şi dorim ca anul 2005 care vine, să fie un an binecuvântat cu timpuri bune şi aducător de mulţumire sufletească şi reuşită în toate !

LA MULŢI ANI !

❖ După minunatul concert de colinde susţinut în ziua de Crăciun de corul parohiei, astăzi, în ziua a doua de Crăciun vă invităm să asistaţi la concertul susţinut de colindătorii din parohia noastră, organizaţi în două coruri: un cor al copiilor şi un cor al tinerilor, dirijate de domnişoara Ana-Maria Niţă.

❖ Mâine, în ziua a treia de Crăciun, serbăm pe Sfântul Întâi Mucenic şi Arhidiacon Ştefan şi vom oficia Sfânta Liturghie. La sfârşitul Sfintei Liturghii, vom putea asista împreună la concertul de colinde ce va fi susţinut de corul „Ecou" dirijat de profesorul Ioan Hrubaru.

Scurt moment de rugăciune la hotarul dintre ani

În noaptea de Revelion vom oficia în biserică, începând cu orele 22.30, slujba Acatistului Mântuitorului Iisus Hristos, cu rugăciuni de mulţumire şi cereri speciale pentru noul an, precum şi Marea Rugăciune de Dezlegare de păcate. Slujba se va încheia în jurul orelor 23.00, după care participanţii vor fi invitaţi a-şi adresa, în cadru adecvat, tradiţionala urare: "LA MULŢI ANI ! "

Sfinți serbați în această săptămână:

Sfântul Întâi Mucenic şi Arhidiacon Ştefan

Despre viața sa aleasă, înțelepciunea şi faptele sale, găsiți referințe în capitolele al VI-lea şi al VII-lea din cartea Faptele Apostolilor din Noul Testament.

Sfântul Vasile cel Mare

În cea dintâi zi a anului calendaristic se face pomenirea Sfântului Vasile cel Mare, arhiepiscop al Cezareei Capadociei, unul din cei trei Sfinți Ierarhi ai Ortodoxiei, scriitor prolific al perioadei a II-a patristice (313-451). Trăitor în veacul al IV-lea, în care Biserica creştină a avut de combătut nenumărate erezii, Sfântul Vasile cel Mare s-a remarcat prin lupta sa fervent pentru întărirea Ortodoxiei niceene față de diferitele forme şi manifestări ale ereziei ariene**.**

Sfântul Vasile cel Mare s-a născut în jurul anului 330, într-o familie nobilă din Cezareea Capadociei. Părinții săi, mama Emilia şi tatăl său, retorul Vasile, a cărui elocință a moştenit-o i-au oferit o educație aleasă. Tânărul Vasile a fost cel de-al doilea din cei zece copii, dintre care s-au remarcat Sfânta Macrina, care era cea mai mare între frați; Naucratus, mort la vârsta de 27 de ani, Sfântul Grigorie, episcop de Nysa şi Petru, ajuns episcop de Sevasta, după 379. De asemenea, o înrâurire asupra personalității Marelui Vasile, o va avea bunica sa, pe linie paternă, Sfânta Macrina, care avusese de suferit în timpul persecuțiilor lui Diocleția**n** (284-305) şi care îl cunoscuse pe Sfântul Grigorie Taumaturgul. După ce şi-a petrecut copilăria la Neocezareea, perioadă în care este inițiat de tatăl său şi în cultura profană a vremii, în perspectiva unei profesii de retorică, Sfântul Vasile cel Mare îşi continuă studiile la Cezareea Capadociei, Constantinopol şi Atena, unde a avut ca profesori pe renumiții filozofi: Himeriu, Libaniu, Proheresiu. În timpul celor aproape cinci ani petrecuți la Atena, Sfântul Vasile a avut coleg de studii pe Sfântul Grigorie de Nazianz, între ei legându-se ulterior o frumoasă prietenie.

După finalizarea studiilor, sora sa mai mare, Macrina. "l-a înduplecat să păşească spre ținta adevăratei filosofii şi înțelepciuni, încât, lăsând la o parte mândria lumească şi ajungând să disprețuiască slava învățăturilor deşarte, a trecut la viața cu adevărat activă şi plină de nevoințe… şi a început să se pregătească prin deplină lipsire de slavă şi averi, pentru viața cea cu adevărat virtuoasă" (Sf. Grigorie de Nyssa, *Elogiul Sfântului Vasile*, p. 17). În anul 357, primeşte Taina Sfântului Botez. După aceasta va întreprinde o călătorie în Egipt, Palestina, Celesiria şi Mesopotamia pentru a cunoaşte pe asceții viețuitori din acele locuri. Întors în Asia Mică, Sfântul Vasile va pune în lucrare învățăturile călugărilor ce se nevoiau în asceză pe calea desăvârşirii şi, dedicându-se vieții monahale, se va retrage în Pont, unde se va ocupa de organizarea monahismului chinovial, formă ce se va generaliza în toată Biserica. Şi dacă primii călugări au încercat să dea naştere în pustie unei lumi opuse lumii antice păgâne, Sfântul Vasile, care păstrează toate concepțiile sensului şi scopului ascezei, angajează într-o măsură necunoscută, până la el, calitatea de a fi în slujba societății, în care distanța față de lume nu se mai realiza fizic, ci moral.

În anul 364 este hirotonit preot de episcopul Eusebiu al Cezareei Capadociei, remarcându-se în anul 368 prin organizarea asistenței sociale cu ocazia unei mari foamete, când îşi împarte averea săracilor. În anul 370 a fost hirotonit episcop pentru scaunul din Cezareea Capadociei, dovedindu-se a fi un îndrumător duhovnicesc destoinic, un organizator desăvârşit al acțiunilor caritabile, un fervent luptător împotriva ereticilor.

Ca ascet, Sfântul Vasile cel Mare, alături de exemplul personal demonstrat în cele două retrageri în Pont, a alcătuit în această perioadă *Regulile mari*, în număr de 55, reprezentând principiile de bază ale vieții monahale, având ca fundament Sfânta Scriptură. De asemenea a alcătuit *Regulile mici*, scrise mai târziu, formate din 313 aplicații sau răspunsuri la diferite întrebări privind monahismul şi *Învățături morale*, alcătuite din 80 de sfaturi pentru creştini în general şi pentru preoți în special, având ca fundament texte biblice.

Alături de operele exegetice, dintre care amintim cele nouă *Omilii la Hexaimeron* – ce alcătuiesc un tablou al creației, prin explicarea şi dezvoltarea textului din Geneză I, 1-26 -, cele 13 *Omilii asupra Psalmilor*, Sfântul Vasile cel Mare a împodobit cultul divin ortodox cu *Sfânta Liturghie* care îi poartă numele, a alcătuit rugăciunile cuprinse în pravila Sfintei Împărtăşanii şi Molitvele care se citesc în ziua de 1 ianuarie. De asemenea, trei dintre cele *365 Scrisori*, mai precis scrisorile 188, 199 şi 217 numite şi "epistole canonice" au intrat în dreptul canonic răsăritean.

Ca pedagog, Sfântul Vasile cel Mare a recomandat cu căldură însuşirea de către tineri a unei serioase culturi clasice, în *Omilia către tineri*, despre felul de a trage folos din scrierile eline, sfaturi constituie modele şi astăzi mai ales pentru tinerii teologi. Ca îndrumător al vieții duhovniceşti, Sfântul Vasile cel Mare a alcătuit în Pont, împreună cu Sfântul Grigore de Nazianz, o *Filocalie*, cuvântările sale îndemnându-ne să fim recunoscători celor care ne fac bine, să înlăturăm din inimile noastre invidia, pizma, mândria şi avariția, să ne păzim de păcate, să fim smeriți, să facem fapte bune şi să practicăm virtutea.

Marele ierarh al Capadochiei nu s-a mărginit doar la formularea teoretică a adevărurilor de credință, ci s-a străduit să le găsească şi aplicarea în viața de toate zilele. Sfântul Vasile cel Mare a fost cel dintâi care în jurul Bisericii a construit orfelinate, leprozerii, case pentru bătrâni şi pentru oaspeți, spitale şi şcoală de pregătire profesională pentru tineri, toate înglobate într-o instituție numită *Vasiliada* devenită prototip al operei filantropice şi de caritate a Bisericii. Însuşi împăratul Valens a fost impresionat de amploarea acestui aşezământ de caritate şi a dăruit pământuri, din a căror venituri să-şi îmbunătățească condițiile de întreținere. Sub influența Sfântului Vasile cel Mare însuşi monahismul din secolul al IV-lea şi-a reconsiderat formele de organizare şi obiectivele sale. *Theoria* – contemplația, nu mai este considerată drept scopul unic de atins, iar monahismul nu mai e radical despărțit de lume. *Filntropia* devine partea cea mai importantă în activitatea mănăstirilor, iar echilibrul între contemplație şi acțiune îşi capătă baze solide, acțiunea fiind îndreptată cu deosebire spre slujirea aproapelui. Mănăstirile îşi fixează programe filantropice şi munca este introdusă cu scop precis, de a produce pentru nevoile oamenilor lipsiți. Această orientare a prevalat, de altfel, în Răsărit, de unde şi numele de "basilieni" atribuit monahilor răsăriteni, ceea ce vrea să însemne un echilibru între contemplație şi faptă.

Pentru toate aceste aspecte ale personalității multiple pe care am încercat să le surprindem, marele Ierarh Vasile cel Mare rămâne unul dintre cei mai populari sfinți, opera sa constituind şi astăzi un prolific izvor de învățăminte folositoare, iar exemplul vieții sale unul dintre cele mai iubite modele ale celor ce se nevoiesc pe calea desăvârşirii creştine.

Molitfele Sfântului Vasile cel Mare

Într-o lume care se raportează tot mai des la cel rău şi la iluziile create de acesta, şi din ce în ce mai puţin la Dumnezeu şi la învăţăturile dreptei credinţe, ne întrebăm cum putem contribui la stârpirea efectelor negative pe care le conştientizăm în viaţa noastră. În acest context, ce reprezintă *Molitfele Sfântului Vasile cel Mare pentru cei care pătimesc de la diavol şi pentru toată neputinţa ?*

– Etimologic, termenul „molitfă" sau „molitvă" este de origine slavă şi înseamnă rugăciune. Rugăciunile sau Molitfele Sfântului Vasile cel Mare, în număr de trei, au un specific deosebit şi anume, acela că sunt rostite sub formă de blestem asupra duhului şi puterii celui rău. Prima dintre ele se adresează lui Dumnezeu-Tatăl, în numele Căruia se face blestemul diavolului: *"Dumnezeul Dumnezeilor şi Domnul Domnilor"*. A doua este un blestem adresat direct diavolului: *"Te blestem pe tine, începătorul răutăţilor"*, prin mijlocirea sau invocarea lui Dumnezeu - Tatăl şi a lui Dumnezeu – Fiul. Se evidenţiază aici numeroase de modalităţi şi forme prin care diavolul este prezent şi lucrează în viaţa credincioşilor. A treia rugăciune este adresată lui Dumnezeu – Tatăl şi Dumnezeu – Fiul, sfârşind prin invocarea Tatălui, pentru îndepărtarea tuturor lucrurilor diavoleşti de la cei ce pătimesc. Aceste rugăciuni, frumoase şi bogate în conţinut teologic, sunt o dovadă de netăgăduit a învăţăturii Bisericii privind prevenirea şi combaterea celui rău.

Când şi de către cine trebuie citite aceste rugăciuni ? Conform indicaţiilor din *Molitfelnic*, ele se citesc, de obicei în mănăstiri, în ziua de 1 ianuarie, când se săvârşeşte pomenirea Sfântului Vasile cel Mare, căruia îi sunt atribuite, având în vedere că această zi coincide şi cu începutul unui Nou An calendaristic, care trebuie pus sub semnul prezenţei şi lucrării lui Dumnezeu în viaţa oamenilor, prin înlăturarea puterii sau influenţei diavolului. Este motivul pentru care, ele se citesc în în mod solemn, prin îngenunchere, la sfârşitul Sfintei Liturghii din ziua de 1 ianuarie. Se mai citesc o dată cu săvârşirea altor slujbe ce se oficiază de către preot în situaţii limită din viaţa familiilor creştine. Sunt preoţi care le citesc legate de slujba Agheazmei Mici sau a Tainei Sfântului Maslu în biserică sau la casele credincioşilor, sau în legătură cu rânduiala care se face la casa sau la locul ce sunt supărate de farmece sau descântece sau cu *Rânduiala rugăciunii pentru cei ce sunt tulburaţi şi supăraţi de duhuri necurate*. De asemenea, există preoţi care le citesc în biserică, la solicitarea credincioşilor, ca simple dezlegări.

Citirea de către persoane fără hirotonie a acestor molitfe poate avea urmări grave. Din Sfânta Scriptură aflăm chiar că cel rău nu numai că nu se supune, ba chiar se şi răzbună. Aşadar nu trebuie provocat de către mireni şi la voia întâmplării. În mod minunat, persoana stăpânită de cel rău este salvată prin puterea lui Dumnezeu, o dată cu citirea molitfelor Sfântului Vasile cel Mare de către preot sau episcop, mai ales lângă racla unui sfânt, într-o mănăstire. Înainte de a se recurge la aceasta, însă preoţii sfătuiesc mai întâi familia celui cu probleme să facă o spovedanie generală a păcatelor, ştiut fiind faptul că, oricâte vor dezlega pe pământ cei care au primit harul acesta, vor fi dezlegate şi în cer. Apoi, familia este sfătuită să ţină post miercurea şi vinerea, să citească acatiste şi paraclise către Maica Domnului, către sfinţi şi către Mântuitorul. Este îndemnată de asemenea să participe la Sfânta Liturghie şi să vină cu cel bolnav de duhuri necurate la Sfântul Maslu.

Vasilica Onofrei

Liturghia pe înţelesul tuturor

(urmare din numerele anterioare)

30. Cum se face Împărtăşirea cu Sfintele Daruri ?

După amestecarea sfintelor elemente şi turnarea căldurii, urmează îndată împărtăşirea, mai întâi a liturghisitorilor şi apoi a credincioşilor. Este ştiut faptul că liturghisitorii, adică preoţii slujitori se împărtăşesc la fiecare Sfântă Liturghie, în Sfântul Altar, ca Sfinţii Apostoli la Cina cea de Taină. Sfânta Masă ţine atunci locul Mesei de la Cină. În timpul împărtăşirii slujitorilor, strana cântă *Chinonicul (Priceasna)* zilei (un stih luat din Cartea Sfântă sau cules din cântările bisericeşti, în legătură cu temeiul sărbătorii). Acolo unde este cor, se poate interpreta un concert acordat cu semnificaţiile zilei. În vremea împărtăşirii credincioşilor se cântă chinonicul Paştilor: *"Trupul lui Hristos primiţi şi din izvorul cel fără de moarte gustaţi, Aliluia"*.

Când sunt credincioşi de împărtăşit, preotul toarnă în Sfântul potir cele două părţi din Sfăntul Trup însemnate cu "Ni" şi "Ka", deschide Sfintele Uşi şi cheamă pe credincioşi prin cuvintele: *"Cu frică de Dumnezeu, cu credinţă şi cu dragoste să vă apropiaţi"*.

"Feriţi-vă de a crede că ceea ce mâncaţi acum ar fi pâinea, sau că ceea ce beţi ar fi vin" făcea atenţi Sfântul Ioan Gură de Aur pe credincioşi. "Când vă apropiaţi, să nu credeţi că primiţi dumnezeiescul Trup din mâna unui om, ci reprezentaţi-vă pe înşişi serafimii cu un cleşte oferindu-vă focul luat de pe altarul din cer, ca în vedenia lui Isaia (6, 6)". De aceea, credincioşii trebuie să se apropie de Sfântul Potir *cu frică de Dumnezeu*, cu respect şi cu sfială cucernică în suflete şi bineînţeles, cu pregătirea corespunzătoare.

Pe de altă parte, precum observa Nicolae Cabasila, "împărtăşirea cu Sfintele Taine nu este de nici un folos credincioşilor care le primesc fără credinţă", sau fără vrednicie. Suntem chemaţi să gustăm nu pâine şi vin, căci deşi la gust le simţim ca atare, totuşi ele sunt Trupul şi Sângele lui Hristos; Taina se cuvine să o judecăm, precum stăruia Sfântul Chiril al Ierusalimului, nu prin gustare, ci prin credinţă, care trebuie să ne dea certitudinea neîndoielnică.

Pătrunşi de această credinţă trebuie să vină deci credincioşii la împărtăşit, ceea ce, de altfel, ei chiar mărturisesc prin răspunsul pe care îl dau, la invitaţia diaconului, prin versetele 24 şi 27 din Psalmul 117: *"Binecuvântat este Cel ce vine întru numele Domnului! Dumnezeu este Domnul şi S-a arătat nouă!"* . Domnul, prezent în Sfânta Euharistie, este întâmpinat deci în Liturghie cu primul din aceste stihuri, cu care a fost ovaţionat de mulţime la primirea Sa triumfală în Ierusalim. Mărturisindu-se astfel că El a venit în lume în numele Tatălui (Ioan 5,43), se recunoaşte totodată în al doilea stih că Însuşi Domnul Iisus este Dumnezeu ("Dumnezeu este Domnul", adică Domnul este Dumnezeu).

(va urma)

Terapie duhovnicească: Frica

(urmare din numerele anterioare)

Frica, alături de toate stările de suflet asemănătoare - teama, groaza, spaima, panica, dar şi anxietatea, angoasa, disperarea – este considerată de Sfinții Părinți ca patimă provocată în general de pericolul unei pierderi sau de o suferință, de ideea sau sentimentul că vom pierde sau am putea pierde lucrul pe care îl dorim sau de care ne-am legat. Dar frica poate fi la fel de bine o virtute ca şi o patimă.

Prima sa formă este o forță care îl ține pe om lipit de ființa sa însăşi şi care-l face să se teamă de a nu-şi pierde sufletul şi trupul, ne spune Sfântul Ioan Damaschin.

A doua formă o constituie frica de Dumnezeu, care se prezintă, pe o prima treaptă, ca şi frică de pedeapsa dumnezeiască, iar pe cea mai înaltă treaptă se arată ca frică de a nu fi despărțit de Dumnezeu. Omul care ajunge să înțeleagă temeiul real al existenței sale nu se teme atât de pierderea vieții sale biologice, cât de pierderea vieții în Dumnezeu.

Ca patimă, Teama vădeşte în oricare dintre cazuri, alipirea de lumea aceasta, de bunurile din ea şi de desfătarea simțuală din ele, şi iubirea vieții acesteia trecătoare; căci omul căzut crede că viața aceasta i-a fost dată ca să se bucure de toate plăcerile. “Cel ce s-a făcut rob Domnului nu se va teme decât de Stăpânul său. Dar cel ce nu se teme încă de acesta, se teme şi de umbra lui”, scrie Sfântul Ioan Scărarul.

“Cel care îşi pune credința în Dumnezeu făcându-se părtaş Învierii lui Hristos şi al vieții celei Dumnezeieşti, n-are a se teme nici pentru sufletul, nici pentru trupul său şi nici chiar de moarte, prin care numai trupul piere pentru o vreme, dar sufletul pentru nimic nu se vatămă.”(Matei 10,28,Lc.12,4). Cel care se uneşte cu Dumnezeu află în El mulțimea tuturor bunătăților şi nu se teme ca va fi lipsit de vreunul din bunurile din lume.

Frica se află în strânsă legătură cu patima mândriei, Sfântul Ioan Scararul evidențiind: ,,Sufletul mândru este robul fricii lase, pentru că se bizuie pe sine şi se teme de zgomotele lucrurilor şi de umbre”. Sfântul Apostol Pavel arată, apoi: ”Necaz şi strâmtoare (nelinişte) pentru sufletul fiecărui om care săvârşeşte răul” (Romani2,9). Sfântul Ioan Gură de Aur spune: ”Cel care viețuieşte în păcat este întotdeauna temător.”

O altă formă de manifestare a fricii este teama de nereuşită, de a nu izbuti, ce este caracterizată prin slăbiciune, lipsă de curaj în fața unui lucru care trebuie îndeplinit. Despre aceasta Sfântul Apostol Pavel avea să spună: ”Dumnezeu nu ne-a dat duhul temerii, ci duhul puterii şi al dragostei şi al înțelepciunii.”(2 Timotei 1,7) Aceasta patimă blochează dinamismul omului, îi frânează elanurile spre desăvârşire, îi încetineşte sau chiar îi paralizează activitatea şi îi inhibă în multe împrejurări exercitarea facultăților sale sufleteşti. (va urma)

Inginer Gheorghe Aioanei

Rețetă pentru un an bun

Se iau 12 luni şi se curăță foarte bine de amărăciune, mândrie, ură, invidie şi frică. Se împarte fiecare lună în 28 – 31 zile, după caz, astfel ca proviziile să ajungă exact un an.

Fiecare zi se prepară separat: 1 parte muncă şi linişte, 2 părți veselie şi umor.

Se mai adaugă 3 linguri de optimism, 1 lingură de toleranță, o priză de bun simț şi o picătură de speranță.

Peste aluat se toarnă apoi dragoste din belşug!

Preparatul gata făcut se împodobeşte cu un buchețel de atenție.

Se serveşte zilnic, cu bucurie, la o ceaşcă de ceai, înviorătoare şi cu încredere inepuizabilă în Dumnezeu.

Prezenta rețetă nu se compensează, ea este gratuită şi se transmite de la om la om, însoțită de urarea:

“Să aveți înțelepciunea de a vă bucura de fiecare clipă!”

Text cules de Marina Irimia

Cronică parohială

Joi 23 decembrie parohia noastră a fost vizitată de un frumos grup de copii din localitatea Prisăcani, care însoțiți de preotul Iulian Vornicu şi familia sa, au venit să colinde pe fostul paroh. Prezența bradului din biserică, ce abia fusese ornat, darurile oferite şi dialogul purtat au prilejuit momente deosebit de emoționante.

Sâmbătă 25 decembrie, la sărbătoarea Naşterii Domnului, a sosit în parohia noastră Moş Crăciun, care a adus cu sine 15 pachete cu îmbrăcăminte pentru săraci şi a oferit cadouri tuturor copiilor, dar şi creştinilor prezenți la slujbă.

Adresăm pe această cale sincere mulțumiri sponsorilor care ne-au sprijinit, precum şi credincioşilor care au contribuit la buna organizare şi desfăşurare a manifestărilor prilejuite de Sărbătoarea Crăciunului.

Publicație editată de parohia TOMA COZMA
Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poştal 700 554, Iaşi,
tel/fax **211 273**, e-mail: margineanu@mail.dntis.ro
Preot paroh Mihai Mărgineanu
Secretar redacție: Vasilica Onofrei

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru susținerea acestei publicații, dar şi pentru activitățile culturale şi filantropice ale parohiei, primim donații în contul IBAN RO38 RZBR 0000 0600 0027 6450 deschis la Raiffeisen Bank.